

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naravnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

La grande Slovenia.

Pod tem naslovom prinaša Goriški „Corriere“ dne 28. t. m. uvodni članek z ozirom na blagoslovljenje zastave Goriškega podpornega in bralnega društva, ki se bo vršila v nedeljo 6. julija. Članek se glasi v svojem prevodu tako-le:

„Blizo tisoč let je od tega, t. j. mej letom 860 in 880, ko sta živela dva brata duhovskega stanu, po imenu Ciril in Metod; rojena v Saloniku, naselila sta se leta 863 v Moraviji, tam znešli nove črke, imenovane cirilica, ter prevzeli v slovenski jezik sv. pismo novega in starega zakona. Ciril je umrl leta 869, Metod postal pa je nadškof na Moravskem leta 880.

Govori se, da hočejo sedaj Slovenci naše provincije, klicaje na pomoč ona dva apostola slavista (apostoli dello slavismo), Slovenci Tržaške okolice in istrski prirediti za določen dan, v nedeljo 6. julija t. l., veliko slovansko demonstracijo, in da jo hočejo prirediti ne morebiti v Tržaški ali v naši okolici ali na njih gorah, temveč v naši hiši, v našem mestu, v Gorici.

Povod tej slavnosti je blagoslovljenje zastave slovenskega bralnega in podpornega društva. Zastava bila je izdelana na Dunaji, njej mora biti kumica grofinja Dragotina Lanthieri, gospa po rodu Kranjica, ki je prišla le po moštvi v plemenito rodbino grofov Lanthierov.

Vedno opiraje se na govornice, javljamo, da se pripravljajo od urediteljev velike Slovenije hude demonstracije, in sicer: Ozaljšanje poslopj z zastavami v slovenskih barvah v mestu, kjer oni bivajo. Romanje v masah na Kostanjevico, kjer se bo nova zastava blagoslovila. Velik banket v Cattarinjevih prostorih. Ob 6. uri zabava v istih prostorih, kjer bodo svirale godbe in se bodo prepevale slovenske pesni itd. Napovedujejo se za to priliko posebni vlaki. Malo in kratko, govori se, da se nič ne opusti od strani panslavistov, da bi svečanost ne imela ostrega značaja demonstracije in provokacije družbe v Primorji.

Osobe blage po srcu in vedi, katere ne iščejo in nečejo, da se priredijo brez kazni take prilike, katere netijo in širijo sovraštvo, interpelovale so našega župana v tej zadevi v zadnji seji mestnega

zboru, ki je bila minoli torek, ter so ga vprašali, ali mu je kaj znanega o tej svečanosti in kako misli postopati v tej jako delikatni zadevi. Župan je kratko odgovoril, da bo postopal v soglasji s političnim oblastvom, in gospod baron Rechbach, ki je bil tudi v oni seji navzoč, je pritrdil besedam županovim.

Ni nam znano, so bili-li zadovoljni interpelanti s tem jako elastičnim odgovorom ali ne. Gotovo ni zadostil velike večine meščanov, katerim je prišel do ušes, in mi odkritosrčni tolmači javnega mnenja v tej važni zadevi zagotavljam, da tukaj se ne sme pričakovati žalostnih dogodjajev, temveč da jim je treba le prejeti v okom priti.

To je dolžnost oblasti toliko meščanske, kakor politične, katerima morajo dobro znani biti nasledki, ki izvirajo iz vseh poznanih slovenskih baharij (fanfaronate) na italijanske narodnjake.

Naš glavni trg (piazza grande = Travnik) ni mesto za taborje, sploh ni mesto v obče za to.

Ozaljšanje hiš z zastavami v barvah Slovenije se nam ne vidi niti pravično niti bi v to svetovali. To nakopičenje slovenskih barv bi lahko pouzročilo živio-klice in nasprotno klice, katere je treba na vsaki način zabraniti. Nadejamo se resno, da oblastnija ne bodo mudile zabraniti one demonstracije in morebiti protidemonstracije, da bi se red ne kalil.

Dogodjaji v Spljetu naj razsvetlijo v našem mestu najodličnejše in razumnejše osebe vseh strank in naj se pazi, da se zabrani ta demonstracija slovenska, iz katere ne more slediti družega, nego zlo in nered.

Naš župan naj pomisli, da je njega prva najsvetejša dolžnost, da brani čast in pravice mesta, kateremu je na čelu po volji meščanov.

Noben pomislek ga ne sme zadrževati, da to zadevo poravnava, ako note, da mine vsako zaupanje vanj. Sledi naj izgledu in obnašanju županovemu v enakem slučaju, ki se je vršil pred 16. leti 1868. leta, ko je županoval čestiti gospod vitez Visini. Tudi tedaj so se Slovenci zbirali h taboru v bližini našega mesta. Toda g. župan vedel se je v soglasji s politično oblastnijo, takrat zastopano po g. baronu Kübecku, tako modro ter je znal najti pote, kateri so dobro ugajali tedanjemu položaju, da se neso Travnik in glavne ulice našega mesta spreobrnilo v

zbirališče Sežanskih in Tolminskih Slovencev. Na ona pravila naj se sedaj ozir ima, ter naj uplivajo vse politične oblasti, toliko politične, kakor deželne in cerkovne, da se odstrani grozen vir večjim razporom mej dvema narodoma, katera ne moreta živeti v istej deželi, ako se dobro in natanko ne določijo meje mej mojim in tvojim, in nobeden naj se ne predrzne dotikati se lastnine družega brez kazni.“

Tukaj imate članek, za sedaj brez komentara, sicer mu ga niti treba ni.

Naj še povem, da nabirajo nekateri gospodje podpise po Gorici za protest zoper to slavnost in da je danes seja mestnega starašinstva le zaradi te svečanosti.

Čudom se čudimo, da politično oblastvo pušča tak članek, ki apeluje na skrajno narodno strast, mej svet, da se pod očmi vladnih organov sme tako nesramno hujskati. Skrajni čas je, da se lahonska pred-znost malo potiplje in nazaj potisne.

Dve sibi božji.

Velik del Galicije teži pod vodo. Neprestano deževje preteklega meseca napelo je vodovje v deželi poljski, tako da je najpohievniši potoček razbrzdán postal, ter se pridružil upornim rekam, ki so zapustivši svoje bregove na daleč raztegnile svojo grozno, uničujočo oblast. Že kratka brzozjavna poročila iz unesrečenih Galicije pokrajin morejo nam popisati vso grozo in siroto bednih naših rojakov! Strašna povodenj ni samo razteptala vse letine na dolgo in široko, tudi zemljo je prerila in prot odnesla, ter rodovitna tla izpremenila v peščeno puštinjo. Ali taka nesreča veliko pomeni za imenovano kronovino! Galicijo redí jedino poljedelstvo, njeni prebivalci imajo samo to, kar jim daje mati zemlja, in vse njih življenje omejeno je na letino. Velike obrtnosti tamo gori ni, in kar je malega obrta, in trgovine, to stoji, rase in pada s tem, kakor se obdeluje zemlja in kar letá vsako leto rodi. Dve slabi letini imela je zapored Galicija, letos je kazalo, da si nekoliko opomore, ali sedaj je zopet jasno, da je veliko teh upov tudi za letošnjo jesen splavalo po vodi. In s tem je po slabih prejšnjih letih zavoženo gospodarstvo dobilo najhujši udarec! V vseh stališčih prebivalstva treba bode vsled tega svoje potrebščine umeriti po znatno zmanjšanih do-

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XXXIV. Poglavlje.

Norčevski kaftan.

(Dalje.)

In obrnil se je k Ivanu ter rekel z od nevolje se tresočim glasom:

— Car, vzemi nazaj svojo besedo! Ukaži me usmrtiti! Z mojo glavo smeš storiti, kar hočeš, a moje časti naj se ne dotika nikdo!

Ivan Vasiljevič je pogledal na opričnike.

— Ali sem resnico govoril, da se Družina rad šali? Ali ste slišali? In jaz bi mu ne smel podariti kaftana!

— Car, — nadaljeval je Morozov, — v imenu gospoda Boga te prosim, vzemi svojo besedo nazaj! Ti se še nisi rodil, ko me je že odlikoval tvoj pokojni oče! Ko sem vkupé s Habarom Simskim, razbil Čuvase in Čeremise na Sojagi, ko sem s knezoma Odojevskim in Městislavskim pregnal od Oke krim-

skega carjeviča in odvrnil od Moskve tatarski poplav! Mnogo ran sem dobil, mnogo krvi sem pretil v službi tvojega očeta in v tvojej, car! Varoval nesem svoje glave ne na bojišči in v bojarskih zborih, prepiral sem se v tvojej mladostnosti zate in za tvojo mater s Šujskimi in Beljskimi! Samo svojo čast sem varoval, in nikomur jo nesem pustil omadeževati! Ali ti hočeš osramotiti moje sive lase? Ali se ti posmehuješ slugi svojega očeta? Ukaži me usmrtiti, car, ukaži mi nesti glavo na morišče, in z veseljem grem na mučenje, kakor sem prej hodil v bitve!

Vsi se molčali, pretreseni od silnega govora Morozova; pa sredi občne tišine razlegel se je Ivanov glas.

— Dovolj tega klepetanja! — rekel je grozno, in njegovo zasmehovanje se je premenilo v javno jezo: — tvoje neumno govorjenje, starec, pokazalo je, da bodeš dober za norca. Oblecí norčevsko obleko.

— Vi, — nadaljeval je car, ko se je obrnil k opričnikom, — pomagajte mu: kajti on je vajen, da mu strežejo!

Ko bi se bil Morozov pokoril, ali pal k carjevim nogam in ga ponižno prosil odpuščenja, morda bi se bil omeščal Ivan Vasiljevič. Pa Morozova ob-

našanje bilo je preveč ponosno, njegov glas preveč odločen; in v njegovej prošnji se slišala le neupogljivost, in tega ni mogel prenašati Ivan. Gojil je nepremagljivo sovraštvo do vseh trdnih značajev, in to je uzrok, da je nedavno, ne da bi bil kaj preudarjal, obrnil svoje srce od Vjazemskega, kajti bila je znana mu samostojnost kneza.

Na jeden mig so opričniki strgali vrhnjo obleko z Morozova in ogrnili mu kaftan z zvončki.

Po poslednjih Ivanovih besedah nehal se je protiviti Morozov. Dal se je obleči in molče je gledal, kako so opričniki na njem popravljali in drgnili kaftan. Misli njegove so se pogrezile na dno srca: in on se je zbral v samem sebi.

— A kapo smo še pozabili? — rekel je Grjaznoj in pokrtil na glavo Morozovu pisano kapo, stopil nazaj in poklonil se do tal.

— Družina Andrejevič! — rekel je: — častitam ti k tvojej novej službi; zabavaj nas, kakor je nas zabaval pokojni Nogtev!

Tedaj je Morozov pouzdignil glavo in pogledal po zbranih.

— Dobro, — rekel je glasno in odločno, — pa vsprejemem svojo novo carsko službo. Bojarju

hodkih, a kar je treba v prvi vrsti opomeniti in tudi najhujše je to, da bode na kočarske duri — in teh je tudi v Galiciji ogromna večina! — trkalo pomanjkanje, da se bosta kmet in rokodelc s stradanjem prebiti morala do pribodoje žetve. Vsej nesreči, storjeni po najnovejši tej ujmi, na dno sedaj pogledati ni mogoče, a toliko je že gotovo, da je ponesrečena kronovina potrebna pomoči, katere si pa sama sebi baš zbog oškodovanih pogojev svojega gospodarstva dati ne more, marveč je pričakovati mora in sme od svoje vlade, od cele države. Stori se je že nekaj za ubogo deželo, a poslanih par desetisoči je ubogo malo v primeri s škodo, ki jo je ceniti na več milijonov. Milodari človekoljubov bodo malo zdali za nešteta selišča gladnih ponesrečencev in za ogromno, njim zgubljeno imovino. Iz bogatih zakladov vesoljne države treba je zajemati, to je naloga modérne državne uprave! Ali humaniteta kulturne države in političnega njenega vodstva je mrzlosrčna, noče se pregreči, noče v svojem navdušenju storiti na jeden pot dva koraka ali tri! To nam nevshečno potrjuje tudi sedanje gibanje poklicanih faktorjev v pomoč Galicije. Mirno, mrzlo in počasno se še-le diskutuje, koliko in kedaj bode gališki deželni zbor dovolil pomoči, da se po tem ravnanju vé centralna uprava. Ljudstvo pa čaka lačno in obupno. Parlamentarne ojuice, v katerih tiči nam reševanje nalog modérne države, pač se bi jih smelo v sili presekati!

Še druga strašna šiba božja vzdiguje se proti nam od francoskih tal. Pred tednom dnij je počila in predramila Evropo vest, da se je v Tulonu, v vojnem pristanišči na jugu Francoske, prikazala kolera ter takoj vzela osemnajst mrtičev, in k tej vesti pridružilo se je tekom naslednjih dnij še družih jednacij vesti, ki so najoddaljeniša selišča našega kontinenta napolnile s strahom. Naša avstrijska domovina je sicer daleč od nesrečnega kraja, kjer se za skok pripravlja besneči tiger; sreča v nesreči je to, da se kolera ta pot, kakor navadno, ne napoveduje iz kacega turškega pristanišča, nego iz dežele, kakersna je Francija, ki se je v stanju z vsem mogočim, z denarjem, osobjem in z znanostjo boriti zoper človeško sovražnico; tudi nas ločijo nemške, švicarske in severo-italijanske mejé, na katerih vzpostavljena je v izvrstni upravi mogočna trdnjava proti vzajemnemu sovražniku: toda tu ni, da bi počivali, da bi roke v naročaji čakali prodirajoče usode! Velike naloge občinskih uprav, zdravstvenih in pristaniških oblastev jele so se z ozirom na opasna poročila in znamenja vzpolnjevati tudi pri nas, in upati smemo, da se bode vse storilo, kar je sposobno, epidemijo odvrniti od naših mej, če bi se jim utegnila bližati.

Politika avstrijska je torej zadnji čas klicana v važne službe. Mnogo opaznosti so nam poslale, da nas vzdramijo, prijateljski družijo in spominjajo nedostatkov, ki državljanjski blaginji zapreke delajo. Ali kako dolgo mislimo, da nam je vzajemnega sovražnika pobijati z združenimi močmi? Kakor hitro opasnost zgine, mine nas tudi vedno potrebna sloga. Narodi se vidijo zatirane in prezirane, odpore jim je delati, ako se ohraniti hoté. Kadar se posreči politiki avstrijski, da z garantijami obdene pravice slovanskih narodov in potisne nazaj vladohlepnost našega nemštva, tedaj jej bodo srečni narodi vsi

Morozovu ni bilo umestno sedeti poleg Godanova; carskemu norcu pa pristuje biti pri carski mizi z Grjaznom in Basmanovom. Razrinite se zarobljenci, dajte mesto novemu glumaču! Ognite se norcu in poslušajte, kako bode zabaval Ivana Vasiljeviča!

Morozov dal je poveljujoče znamenje in vsi opričniki so se nehoté umaknili.

Rožljajoč z zvonci, stopil je bojar k mizi in usel se na klop nasproti Ivanu, s tako veličastno dostojnostjo, kakor da bi na sebi mesto norčevskega imel carski plašč.

— Kako te hočem zabavati, car? — vprašal je, oprl se s komolci na mizo in naravnost gledal v oči Ivanu Vasiljeviču. — Vajen si že tako zabav, da te nič več ne more zabavati. Kakih burk še ni bilo v Rusiji, odkar ti vladaš! Ko si bil še otrok, si se zabaval s tem, da si s konjem teptal narod po ulicah; zabaval si se s tem, da si ukazal pesarjem na lovu zaklati Šujskega, zabaval in norčeval si se, ko so prišli poslanci iz Pskova, pritoževati se čez tvojega namestnika, in si jim velel s smolo paliti brade.

Opričniki so hoteli skočiti kvišku in planiti na Morozova; pa car jim je mignil, naj mirujejo.

radi pomagali v vsaki čas, tudi izven nevarnosti pri delu, ki ga je vršiti v neprestani, veseli napredek našega cesarstva.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 3. julija.

Pred predsedstvom višjega deželnega maršala kneza Jurija Lobkoviča posvetovala se je vtorek enketa sestavljena iz ravnateljstva društva českega muzeja in člana deželnega odbora o pravnih razmerah novega muzejskega posloppja k dežel. Poročevalec Kvičala je predlagal, da obstane še na dalje sedanje muzejsko društvo, ki naj se pomoži za tri člane, katere voli odbor iz vsake kurije. Dr. Volkelt je pa predlagal, da naj muzej postane deželni zavod, ko je dežela zanj toliko izdala. Predlog Kvičala se je vsprejel, zanj so glasovali vsi razen dra. Volkelta.

Hrvatskemu saboru predložil je v torek sekcijski šef Klein načrt zakona, da se neodstavljalnost sodnikov suspendira za pet let. Sabor bode sedaj zboroval do 14. t. m. Potem se bode pa odložil za jeden mesec. V drugej polovici avgusta se pa zopet snide, da reši, še ostala dela, in se bode najbrž razpustil še le, ko mu volilna doba poteče in to je 22. septembra. — Predvčeraj imeli so Starčevičevci shod, ki je pa bil le stabo obiskan. Govorili so vsi poslanci stranke prava v saboru. Sklenilo se je, še nadalje ostati na podlagi „hrvatskega državnega prava“ in samostojno postopati pri volitvah. Postavili bodo 55 kandidatov, katere pa ima določiti volilen odbor. Volilna agitacija so pa tako organizovali, da so vso deželo razdelili v 25 agitacijskih okrožij in za vsak okrog imenovali posebnega komisarja, ki bo imel voditi volilno agitacijo v svojem okraju in „ogovarjati se s centralnim volilnim odborom. Z drugimi strankami se pa bodo le tam pogajali, kjer njih kandidat nema nikakega upanja, da bi prodrl.

Vnanje države.

Crnogorski knez vsprejel je v nedeljo novoimenovanega francoskega zastopnika na Cetinji, mr. Ch-fela. Ta je izročil knezu red častne legije. Srbski kralj vrnil se je predvčeraj zdrav iz Niša v Beligrad.

Francoska zbornica je v torek vsprejela s 456 proti 50 glasom odstavek revizijske predloge, kateri določuje, da se ima pregledati ustava in zavrpla dostavek Lavergnea, ki je zahteval, da noben javni uradnik ne sme biti član parlamenta. Andrieux je predlagal k 2. odstavku dostavek, da se člani prej vladajočih rodbin izključijo od predsedstva. Ministerski predsednik se je tudi izrekel za to določbo, pa predlagal, da naj se ta dostavek ustavi še le v 8. odstavku. Nadalje je zbornica zavrpla predlog Lanjuinaisa, da se odpravi predsedstvo republike, ker je odveč. Debata se danes nadaljuje. — Camille Pelletan danes namerava staviti predlog, da se Orleanski principi izključijo iz teritorialne vojske.

V predvčerajšnji seji angleške zgornje zbornice naznanil je lord Cairns predlog, da naj se zavrže volilna reforma. Lord Carnavou je pa umaknil svoj grajalni predlog zaradi anglo francoskega sporazumljenja vsled izjave vlade, da bi debata o tem bila škodljiva javnim interesom.

Egiptovski ministerski predsednik Nubar paša hoče dati svojo ostavko, ker njegov projekt o preustroju policije ni bil vsprejet. Riaz paša mu bode najbrž nasledoval.

Po najnovejših poročilih, katere je dobila angleška vlada iz Sudana se Gordon dobro počuti. Nek telegram časopisa „Daily News“ iz Kajire pa javlja, da so prišli trije možje iz Chartuma in so sporočili, da so to mesto 17. maja od jugozapada napali mnogoštevilni ustajniki.

— No, — nadaljeval je Morozov, — to vse je bilo otroče veselje; pa se ti je kmalu prinajelo. Začel si znamenite može postrizati v menihe in sebi v zabavo v sramoto spravljati si njih žene in hčere. Pa tudi to se ti je prinajelo. Tedaj si začel izbirati svoje najboljše sluge in dajal jih mučiti. Ni bilo dosti, da si zasmehoval narod in bojarje. Tudi iz Kristusove cerkve si se hotel norčevati! Nabral si razno pijano druhal, vsakovrstne grde vlačugarje, oblekel jih v meniške halje in tudi sam si se oblekel za meniha, jeli ste po dnevu klati ljudi, po noči pa peti svete pesni. Sam ti si, obrizgan s krvjo, pel in zvonil, malo je manjkalo, da nesi maše bral. Ta burka te je najbolj zabavala, in res take bi nikdo razen tebe ne izmislil.

— Kaj ti hočem še povedati, car? Kako te hočem zabavati? Mari naj ti povem: odkar ti s svojimi opričniki v maskarah plešeš, k jutrnji božji službi zvoniš in se s krvjo napajaš, napada te z zapada Žigimond, s polunočne strau Nemci in Čudi, s poludanske strani in z vzhoda pa han. Ko bodo Tatarji napali Moskvo, pa ne bode vojskovodij, ki bi branili svetinje Gospodove! Požgali bodo božje hrame z ostanki svetnikov, prišli bodo Batijevi časi.

Prihodnja seja egiptovske konference bode še le drugi teden, kajti finančne priprave še neso končane. V tem so došli angleške vladi odgovori velevlastij na okrožnico, v kateri se jim je objavilo anglo-francosko sporazumljenje. Vsi se glase pritrdivo, pa izjavljajo, da se mora vse prej dobro pretresti. Angleška vlada dodala je pojasnujoče spomenico svojim predlogom, tikajočim se urejenja egiptovskih financ. „Nord“, oficijozni list ruske vlade meni, da se ni bati, da Anglija 1888 l. izprazne Egipt, ko bi bil še Gladstone angleški premjer. Kaj bi pa bilo, če kdo d. ugi dobi ta čas na Angleškem vladno krmilo v roke? Tedaj pa bi se morda to ne izvršilo, zato Evropa te zadeve ne more prepuštili samovoljnosti Anglije. Temu listu tudi ne ugajajo določbe anglo-francoskega sporazumljenja, kolikor se t. č. oblasti komisije državnega dolga. Tudi dvomi ta list, da bi Egipt mogel izpolnovati dolžnosti nevtralne države. — K prvej konferenčni seji imamo pa dostaviti da je m. Filip Currie, kateri je spremljal lorda Beaconsfieda in lorda Salisburyja k kongresu v Berlin izvoljen prvim zapiski-karjem konference, pridani mu je pa bil grof d' Aubigny, svetnik francoskega poslanstva. Sir Evelyn Baring, Blum paša in Tigrane paša imenovani so bili eksperti.

Dopisi.

Iz Tržaške okolice 30. junija. [Izv. dop.] V Trstu in drugod nahaja se prav mnogo onih Slovencev — gospodov, ki vedno kričijo, da je Trst slovensko mesto. In kaj bi ne bilo! Saj v samem mestu Trstu (brez okolice) gotovo več Slovencev, nego v Ljubljani prebiva. Da bi le hoteli odločno svojo narodnost pokazati. A ravno tega ni, in to je krivo, da ni v Trstu skoro znati za vsakansko število Slovencev. In kaj p. pr. vnani Slovenec prišedši pravokrat v Trst? Prej je po slovenskih listih čital, da je Trst „slovensko mesto“, zdaj pa v omenjenem mestu niti jednega slovenskega napisa ne zapazi. Anglež, Grk, Francoz stavi si v Trstu (kot tujec) nad svojo hišo napis v materinem jeziku, Slovenec pa (kot domačin) se tega sramuje. Po tem takem mora se ve da naša narodnost slabo napredovati. Če se bodejo Slovani na „lastnej zemlji“ bali, bodo s svojo politiko gotovo malo opravili. In ravno pri tej priložnosti bode mi dovoljeno reči, da ravno oni gospodje, ki se za „strašne“ narodnjake drže, morali bi si prej sami „bruno iz očesa izdreti“. In to velja največ onim gospodom, ki imajo tako rekoč vajete „narodnosti“ v svojih rokah.

Kakor navadno vsako leto, tako tudi letos začena hoditi mnogo Tržaške gospode v prijazno Barkalo. Po letu je v Trstu mnogo italijanskih društev, ki si po jedno ali dve ladjici priskrbe, ter se vadijo v veslanju. Zo.ejo se „canottieri“, ter svojim društvom (ki štejejo največ 15 udov) same „ultra“ imena dajejo. A tudi Tržaško italijansko telovadno društvo ustanovi vsako leto „morski oddelek. V ta namen ima kake tri čolnice, v kojih se njega udje vadijo v veslanju. Ko se pa dovolj v veslanju izučé, prirejajo skupaj s „canottieri“ izlete v Barcolo. Ravno pri tej priložnosti omenim, naj bi si tudi „Tržaški Sokol“ jeden čolnič omislil, saj imajo celo Tržaški Nemci in nemško telovadno društvo mnogo takih čolmčev! V Barkolo prišedši pa ti „italijanski junaki“ v svojih pesnih — Garibaldija slave. Kakor sem zvedel, nahaja se mej onimi telovadci in canottieri, tudi mnogo slovenskih renegatov, celo nekaj Kraševcev! Ker imam priliko, ž njimi obče-

In ti, car vse Rusije, priklanjal se bodeš do tal hanu in kleče na kolenu bodeš poljuboval jermena njegovih čevljev!

Morozov je umaknil.

Nikdo ni pretrgal njegovega govora; vsem je zaprlo dihanje. Car ga je poslušal, nagibajoč se naprej, bled, z žarečimi očmi in s penami v ustih. Krčevito je stiskal ročice naslonjača, podobno je bilo, kakor bi se bal preslišati kako Morozovljevo besedo, slednjo si je dobro utisnil v spomin, da bode vsako poplačal s posebno muko.

Vsi opričniki so bili blede, nikdo se ni predrznil pogledati carja. Godunov je povesl oči in se ni upal dihati, da ne bi obrnil na se pozornosti. Še celo Maljuti se je težko zdelo.

Kar Grjaznoj zgrabi nož, skoči k Ivanu in mu reče, pokazavši na Morozova:

— Dovoli, da mu zamašim usta!

— Nikar, — rekel je car skoro šepetajoč in težko dihaajoč od razburjenosti, — naj njega milost do konca dopové!

Morozov je ponosno ozrl se okrog.

— Ali še bočeš šal, car? Dovoli, da te zabavam! — Ostal je tebi še jeden verni sluga starega,

vati, zapomnil sem si nekatera njihova imena. Ti so: Svetec, Jazbec, Jelatič, Feder, Tomšič in še mnogo drugih. In ti „junaki“ z „rudečimi kravati“ in z „rudečimi pasovi“, so sinovi slovenskih roditeljev!

Iz Hrastnika 1. julija. [Izv. dop.] Stari možje so vedeževali, da takrat bodo slabi časi, ko bode železna kača zvijala se od vasi do vasi, ko bodo kure po poldnevu jajce znesle, ljudje pa take črevlje nosili, da bode solnce skozi sijalo. No, zdaj se že na kmetih vidijo črevlji s tako visocimi napetniki, da bi lahko solnce pod stopalom skozi sijalo, ko bi vedno ne deževalo in bilo toliko blata. Kmetje žalostni gledajo prihodnosti nasproti in kaj bi ne, saj ne morejo posušiti krme, strneno žito sta dež in vihar položila na tla, drugi pridelki pa slabo obe tajo, ker je prevelika moča tare.

Pretečeni teden mi prinese kmetič opomin od davkarije pokazati. Tiskano je bilo na jedni strani slovenski, na drugi pa nemški, a izpolnena je bila samo nemška stran. Kmet me za božjo voljo prosi, naj mu povem, ali mora res 84 gld. davka plačati, kakor mu je iztuhtal iz „mahnzettelaa“ njegov dečko, kateremu že štiri leta učitelj nemščino v glavo utepa. Pravil mi je, da se vsi otroci kaj hitro čitati nauče, a da nobeden niti besedice ne razume, če kaj čita. To so sijajni uspehi neumnega nemškovanja in Judeževih grošev! Dalje mi je kmetič tožil, da je imel krmo že subo in da bi jo bil domov pod streho zapeljal, da ga ni sinček z nerazumljenim opominom tako zbegal, da je krmo na travniku pustil in šel iskat tolmača najprej k g. učitelju, potem k trafikantu, katerih pa nobenega doma ni bilo, zdaj pa pa k meni. Mej tem mu je pa dež krmo zopet zmočil, in kdo vé, kdaj bode zopet suba. Kaj pomagajo vse ministerske naredbe, ako nemajo toliko moči, da bi prodrle v uradne prostore?

Tukajšnje tovarne na pr. steklarna, tovarna za kemične izdelke (žvepleno, solno in solitarjevo kislino) so iz Trboveljske v Dolsko župnijo ufarjene, kar je dosti bliže in bolj pri rokah. V spomin tega dogodka sta brata viteza Goslet nad 200 poštno-hranilnih knjžic kupila in razdelila mej svoje delavce. Tudi druge delavce prigovarjata, naj štedijo, namesto da vse v nesrečnem žganji zapijo. Pač po snemanju vreden vzgled drugim gospodom, ki imajo osodo svojih delavcev v rokah in vedno priliko olajšati delavcu tužno stanje, če ne drugače, vsaj s prijazno besedo.

Domače stvari.

— (Včerajšnja veselica na kazinskem vrtu) na korist nemškemu „Schulvereinu“ izvršila se je kakor vsaka navadna kazinska godba, samo da so vsi službe prosti policaji šetali okolu kazinskega vrta, da bi se gospodi nemškutarski nič ne zgodilo, kar pa je bilo prav nepotrebna skrb, kajti kdo v Ljubljani se briga za burke katere uganjajo nekateri nemški fantasti v zvezi in oboževani od nemških turnarčev. Po polnoči ko sta **c. kr. profesorja Binder in Nedved** in dulci jubilo govorila svoje velikonemške napitnice in se je v ne baš gladkih glasih zakročila „Wacht am Rhein“, da v obližji kazinskega vrta nihče spati ni mogel,

bojarskega rodu; njega si odlašal kaznovati, ali zato, ker si se bal božje jeze, ali pa zato, ker se nisi izmislil dostojne kazni. Živel je daleč od tebe, v tvojej nemilosti in mogel bi bil pozabiti nanj; pa ti, car, nikogar ne pozabiš! Poslal si k njemu svojega prokletega hudobneža, Vjazemskega, požgal mu hišo in odpeljat mu ženo. Ko je prišel k tebi prositi božje sodbe, ukazal si jima biti se tebi v veselje, in pričakoval, da Vjazemski ubije tvojega vernega slugo. Pa Bog ni hotel njegove pogube, pokazal je njegovo pravico.

— Kaj si ti naredil tedaj, car? — nadaljeval je Morozov, njegov glas se je stresel in zvonci po njegovej obleki so zazveneli, — ko se ti je zdelo, da še ni dovolj osramoten tvoj sluga, sklenil si navaliti nanj nečuvno sramoto.

— Tedaj, — vskliknil je Morozov, pahnil od sebe nizo in ustal s svojega mesta, — tedaj si ti, car, oblekel ga v norčevski plašč in velel njemu, ki je otel Telo in Moskvo, zabavati te s tvojimi prokletimi hudobneži!

Grozea bil je videti stari vojskovodja sredi molčečih opričnikov. Pomen njegove norčevske obleke je izginil. Izpod gostih obrvij žarile so se mu oči kakor blisk. Bela brada je veličastno padala mu na prsi, ki so nekedaj dobile mnogo udarcev, a sedaj

bilo bi policijsko nadzorstvo gotovo umestnejše, nego ob 8. uri zvečer. Pa kaj hočemo, v nekaterih krogih prevladujejo še vedno stare zarujavele misli in naši Veliko-germani imajo še vedno posebne predpravice in furor teutonicus se pridno goji.

— (Zbirališče za došle goste in prijatelje) „Bralnega in podpornega društva v Gorici“ bode pri Catterini-ji in ne v društvenih prostorih na Travniku.

— (Graška „Tagespost“) usiljuje se po pošti raznim tukajšnjim prebivalcem in posebno narodnjakom. Niti ženske nemajo miru pred tem židovskim, Slovence neprestano sramotečim listom. Če je danes tudi pošlješ „retour“, dopsilje se takoj zopet drugi dan, kakor oni židovi, o katerih se govori, da, ako ga pri vratih ven vržeš, ti pride zopet skozi okno nazaj.

— (Glasbene Matice) odbor sklenil je v svoji zadnji seji, da se z ozrom na nekatere spremembe v učiteljskem osebju poletni tečaj glasbene šole konča v nedeljo 6. dne t. m. Šolski sklep se bode vršil ob 1/2 11. dopoldne v čitalnični dvorani z razdeljevanjem šolskih naznanil gojencem. — Ob enem se je ukrenilo, da se bode gledé na to, da je mnogim roditeljem ustreženo, ako se otroci tudi v prostem času bavijo z resnim delom, poučevanje na glasovir nadaljevalo tudi o šolskih počitnicah. Vsprejemajo se pa učenci in učenke tudi na novo; šolnina 1 gld. na mesec. Oglašati se je ali pri g. V. Valenti, ali pa pri učitelji g. pl. Ohmu Janušovskem vsak delavnik od 6—7. ure zvečer v začasni šolski sobi (v Čitalnici.)

— (Gadova peč) na Dolenjskem je že tudi okužena po trsnej uši, kakor je preiskava v 27. dan m. m. konstatovala. Vinogradi v Gadovej peči so sluli po vsej deželi in vsak vinski trgovec bil je vesel, če se mu je posrečilo, nekoliko v Gadovej nakupiti. Ker je trsna uš že tako daleč se zaplodila, ne preostaje veliko upanja, da bi se ustavila. Ubogej Dolenjskeji preti grozen udar in za časa treba misliti, kako omejiti in olajšati zlo nasledke te katastrofe in preprečiti nepopisno bedo, ki mora nastati, ako trsna uš zavzame vse vinograde.

— (Naš rojak g. F. S. Vilhar) uglasbil je nedavno „Bojnu pjesmu“, katero so že vsa hrvatska društva pela in katera je povsod furore napravila. Sedaj pa je uglasbil in hrvatskemu pevskemu društvu „Kolu“ posvetil pesen „Leti pjesmo“. Obe pesni sti proizvod poznatega mladega pesnika hrvatskega Josipa Milakovića-a.

— (Vabilo:) V nedeljo 6. t. m. dopoldne ob 10. uri bode v tukajšnji mestni dvorani shod krojaške zadruge z naslednjim dnevnim redom. I. Posvetovanje in potrditve pravil; II. Posamični nasveti. K temu shodu vabi vse krojaške pomočnike in mojstre najljudneje

odbor zadruge krojaških pomočnikov.

— („Vrtec“) Časopis s podobami za slovensko mladino, prinaša v 7. številki naslednjo vsebino; Bog Te vsprejmi. Pesen F. Krek. — Prijatelja. (Izvirna povest.) — Zveličar in sv. Peter, ml. tiča. (Narodna legenda, zapisal Tone Kosi.) — Ptuj. — Starih Slovanov bog Triglav. — Iz stare knjige.

bile vse opisane s svetlobarvenimi zaplatami; a v njegovem pogledu bilo je toliko dostojanstva in plemenitosti, da se je Ivan Vasiljevič videl majhen v primeri z njim.

— Car, — nadaljeval je z močnejšim glasom Morozov, — novi tvoj norec je pred teboj. Poslušaj njegovo poslednjo šalo! Dokler si ti živ, so usta ruskega naroda zapečatena s strahom; a ko mine tvoje zverske carovanje, in ostane na zemlji samo spomin na tvoja dela, prehajalo bode tvoje ime od potomcev k potomcem v večno prokletstvo, dokler ne pride strašna Gospodova sodba! In tedaj bodo vse stotine in tisoči, katere si pomoril, vse trope mož in žen, otrok in starcev, vsi katere si mučil in pogubil, stopili pred Gospoda in te tožili! In oni strašni dan stopim tudi jaz pred večnega sodnika, stopim predenj v ravno tej obleki in zahteval bodem nazaj svojo čast, katero si mi odvzel na zemlji! Tvoji hudobneži ne bodo zamašili ust upijočim, njih pritožbe bode slišal večni sodnik in pahnem bodeš v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angeljem.

Morozov je umolknil, zaničljivo pogledal po carjevih ljubimcih, obrnil vsem hrbet in počasi odaljal se.

(Dalje prih.)

(Spisal Ksaverij.) — Potovanje cesarjeviča Rudolfa in cesaričinje Štefanije v jutrove dežele. (Konec.) — Prirodopisno-natoroznansko polje. Slavec. — Čmrljevo gnezdo. — Razne stvari. — „Vrtec“ stoji za vse leto 2 gld. 60 kr.; za 1/2 leta 1 gld. 30 kr.

— (Nova slovenska knjiga.) Prav veseli smo bili, ko nam je danes prišla v roke knjiga z naslovom; „Odkritje Amerike. Predelal H. Majar. Poučno zabavna knjiga v treh delih: I. O Kolumbu, II. o Kortesu, III. o Pisaru. Ljubljana. Tiskala in založila Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg. 1884.“ Prvi del 162 str., drugi 141 str., tretji 133 str. Vkupe 436 strani. Cena trdo in lično vezane knjigi 1 gld. 60 kr. Take knjige pogrešamo že dolgo, to bode zabavno in primerno berilo za mladino našo, katerej skoro da ničesar nemamo dati v roke. Gg. pisatelj in založnik odpomogla sta velikemu nedostatku. Knjiga pisana je v obliki dvogovora, če se ne motimo, po Campe-ja nemškem izvirniku, v prav gladkem in priprostem jeziku in popisuje jako živo romantično delovanje španske junaške trojice, ki je s peščico ljudij, s skromnimi sredstvi, a z izredno smelostjo in hrabrostjo osvojila si nov kontinent. Priporočamo to knjigo prav toplo slovenskemu občinstvu. Mladina bode jo slastno čitala, a tudi kdo starejših bode, prelistavši jo, oživel si spomine na nekdanjo mladostno dobo, ko je te dogodbe v gorečej domišljiji in z nenavadnim zanimanjem čital. Dostavimo še, da je tudi vnaoja oblika prav lepa, tisk čist in razločen, in da se je s tem proizvodom kaj umestno obogatila književnost slovenska.

— (V kranjsko hranilnico) je meseca junija 1638 strank uložilo 303.523 gld., izplačalo pa se je 1734 strankam 289.981 gld. 44 kr. 61 prosilcem dovolilo se je 136.820 gld. posojila, 10 prošenj za posojila pa je bilo odbitih.

— (Posojilnica v Mariboru) imela je junija meseca 27.743 gl. 23 kr. dohodkov, 24.276 gl. 83 kr. pa izdatkov. V prvih šestih mesecih t. l. bilo je vseh dohodkov 125.326 gl. 63 kr., 121.860 gl. 18 kr. pa izdatkov, tedaj 247.186 gl. 81 kr. prometa.

— (Izpred porotnega sodišča.) Jako zavržen človek stal je 1. t. m. pred porotniki. Bil je to Gašpar Požar, po domače Sajevčev, 33 let stari kamnosek, ki je bil že dvanaškrat kaznovan zaradi poboja, tatvine in goljufije. 13. oktobra i. l. pridružil se je zatoženi na cesti proti Colu nad Vipavo, blizu sela Kravje Doline posestniku Jakobu Poženel-u iz Črnega Vrha pri Idriji, o katerem je znal, da je prodal na sejmu v Senožečah prejšnji dan domačega sukna za kakih sto goldinarjev. Ponaavlja ga je vabil, naj bi šel z njim s pota na stran, da mu pokaže in proda ponarejenih bankovcev. Poženel se na vsa zvita in prililjiva prigovarjanja Požara ni udal in da bi se otrešel zapeljivca, kateremu ni ničesar zaupal, ukrenil je iti v Kravji Dolini v gostilnico, dasi mu ni bilo zato, da bi gasil žejo. A hudi duh in sovražnik v podobi zatoženca Gašperja Požara čakal ga je na cesti. Prisiljeno pridružil se je Poženel-u in mu hotel pokazati izvrstno ponarejeni denar. Požar segne v žep, da bi pokazal ponarejene bankovce, katerih se je Poženel še zdaj branil, a mesto bankovcev izvleče Požar, samokres takoj nategne petelina in sproži nabto pistolo proti glavi Poženel-a. K sreči je sledaji nagnil glavo nekoliko na stran, in z zajčarji nabasani strel, prestrelil je le klobuk. A divji človek še ni nehal. S samokresom začne nabijati na glavo Poženel-a. Zlajci se prične Poženel, ko je videl, da gre za življenje ali smrt, braniti, poprime zatoženca Požara in ga vrže na tla. A kmalu je Požar nadvladal, izvleče iz žepa v ruto zavit debel kamen in prične tolči Požar po glavi, tako da mu je prizadejal 26 ran. Ko je Poženel po udarcih bil popolnem omamljen, oropal ga je Požar za tistih 103 gld., katere je skupil Poženel v Senožečah za sukno. Še te 16. februarja so žandarji Požara ujeli in izročili deželni sodnji v Ljubljani. V zaporu zakrivil je Požar še hudodelstvo razžaljenja Veličanstva in hudodelstvo bogokletstva, katera zločina obravnavala sta se v tajni obravnavi. Zatoženi Požar je jako nesramno tajil in trdil, da je bil tisti čas ko se je poskušil roparski umor in izvršil rop in teška telesna poškodba, v Karlovcu na Hrvatskem. A priče iz kraja, kjer se je izvršil rop, mu z gneva polnimi besedami dokazujejo, da nikdo drugi, kot on, ni izvršil hudodelstva. Jedna priča, jako razdražen pošten kmetovalec iz Kravje Doline skoči jezno proti zatožencu kakor bi ga hotel udariti in reče: „Falot, da bi te ne bili

ujeli, ves sum bi bil letel na nas prebivalce vasi, kjer si zvršil rop, ker smo veliki reveži. Tudi hudodelstvu razžaljenja Njega Veličanstva in bogokletstva, kateri je storil zatočeni v zaporu na Žabjeku taji in pravi, da se hote priče, ki so tudi zaprte na Žabjeku, le prikupiti „gospodom“ zato proti njemu govoré. Porotniki (načelnik Anton Klein) potrdili so jednoglasno vseh šest vprašanj, vsako glaseče se na posebno hudodelstvo, namreč poskušeni roparski umor, rop, teško telesno poškodbo, razžaljenje cesarja, zazhaljenje članov cesarske hiše in bogokletstvo in Gašpar Požar, bil je obsojen na teško ječo na vse svoje žive dni, poojstrevno s postom vsaki mesec 13. oktobra vsacega leta pa s tavnico in trdim ležiščem. Ko zatočenemu objavi predsednik g. Ravnihar sodbo, zakriči: „Hudič naj vzame vse porotnike!“

— (Za potovanje.) Da bi se laglje popotovalo in zlasti z malimi stroški tudi v tuje in oddaljene kraje, ukrenile so železnice skoro po vsej Evropi, za večje ali manjše svoje proge izdajati karte, ki se bodo tako za več dežela zložile in kot jedna karta veljale 35, oziroma 60 dni za katero koli vožnjo, samo da se vožnja tam neha, kjer se jo je nastopilo. Cene so jako nizke, tako da jih bode lahko zmagati tudi za večje daljave. Čitamo n. pr. da bi tako zložena vožnja iz Berlina na Dunaj sem in tja s kurirnim vlakom v II. razredu veljala ne prav 43 gld., mimo tega da je treba samo za v Berlin navadno plačati 52 mark. Kjer se dačō in znajo zložiti take karte, iznaša dobiček več nego 33¹/₃ procentov pravilne vožne cene. Samo je pri tem ta težava, da je treba nekoliko strokovnih vednostij, pridobiti si takih kart. Da torej občinstvo more do te dobrote, zato se je na Dunaji (Sonnenfelsgasse št. 19) ustanovila pisarnica, ki bode pod vodstvom strokovnih močij občinstvu preskrbovala in zlagala take vožne karte.

— (Novo zvezdo premičnico) našla i Dunajska zvezdarnica v noči od 27. ne 28. dan junija po svojem pristavu Palisi. Smatra se jo za zvezdo 125. velikosti z redovno številko 237; profesor Oppolzer jej je dal ime Celestina.

— (Razpisano je mesto) givnega blagajnika pri rudniškem ravnateljstvu v Idriji s plačo VIII. eventuelno mesto blagajnika v IX. razredu. Pogojena je tolika varščina, kolikoršna je plača. Prošnje v treh tednih.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Ptuj 3. julija. Ptujsko učiteljsko društvo jako mnogobrojno obiskano sklenilo jednoglasno izstop iz učiteljske zaveze štajerske.

Dunaj 3. julija. Ruski general Totleben umrl. „Wienerzeitung“ objavlja: Vladika Aichner imenovan knezoškofom Briksenskim, kanonik Misia, knezoškofom Ljubljanskim.

Marseille 3. julija. Včeraj štirje za kolero umrli.

Dunaj 2. julija. Državno sodišče zavrglo je kot neutemljeno pritožbo mestne občine Olumuške proti naučnemu ministerstvu radi ukaza, da se na občinske stroške ustanavlja javna česka ljudska šola v Olomucu.

Levov 2. julija. Uradni časnik javlja, da je za po povodnji poškodovane okraje v Galiciji nakazanih 100.000 gld. iz državne blagajnice.

Razne vesti.

* (O poslednjem nihilističnem stentatu) v Odesi, katerega žrtva bil je adjutant tamnojnega žandamerijskega poveljstva, stotnik Gišev, ki je bil v svojem stanovanju v Gulevajoj ulici umorjen, piše se iz Rusije: Pri stotniku Giševu, ki ni bil oženjen bila sta vedno jeden žandarm in jeden sluga. Ta poslednji se je bil nedavno seznanil z neko mlado, krasno devojko, katera je slugo večkrat gostila z vinom, pivom in vodko ter obdarovala ga z denarjem. Poslednje dni prišla je ta devojka, ki se je tudi žandarju predstavila kot ljubica sluge, pogostem v njegovo stanovanje in ostajala tudi po noči tam. Tako je bilo tudi ono osodepolno noč Gišev prišel je ob 3. uri po polnoči iz gostilnice in ukazal je svojemu slugi, zbuditi ga ob osmih. Blizu čez jedno uro pritekel je Gišev v stanovanje svojega sluge in klical pomoči. Sluga je hitro naredil luč in videl, da je gospod bil ves krvav. Pomagal mu je k postelji, na katero se je ranjeni usel, ter vprašal ga je, kaj je bilo. Stotnik pa ni mogel nič govoriti, samo srpo je gledal. Tedaj je tekel sluga ven po žandarja. V tem trenutku se je zaslišal strel. Žandarm in sluga sta tekla v sobo in

našla stotnika z razbito črepinjo ležati na tleh. Na tleh našla sta še kadeč se revolver. In žandarm tekel je hitro po policijo. Tedaj je pritekel dvornik v sobo in povedal, da je baš sedaj videl iz pri tleh ležečega stanovanja stotnikovega skočiti in zbežati neko žensko. Sluga je sedaj bil v zadregi in dvornik ga je prijel in izročil sodnji. Pri njem so našli 70 rubljev. Ko so ga vprašali, kje jih je dobil, ko vender še le jeden mesec služi pri stotniku, odgovoril je, da od svoje ljubice. Na vprašanje, kdo je njega ljubica, ni mogel ali ni hotel nič odgovoriti. Sedaj je zaprt, ker se sumi, da je vedel za ta strašni morilni načrt. Devojka je brez sledu izginila.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravništvo „Slov. Naroda“.

Tuji:

dne 2. julija.

Pri Slonu: Beck z Dunaja. — Fröhlich iz Velikih Lašč. — Močney iz Zagreba.
Pri Malici: Sulte z Dunaja. — Eišl iz Gradca. — Belina z Dunaja. — Hertaus iz Trsta. — Wolf, Röhthel in Titz z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarji: Glatzl iz Celovca. — Škofic iz Podbrezja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
2. julija	7. zjutraj	737.52 mm.	+13.0°C	sl. vzh.	obl.	1.40 mm.
	9. pop.	737.28 mm.	+22.2°C	sl. svz.	dež.	dežja.
	9. zvečer	737.06 mm.	+18.6°C	sl. sev.	d. jas.	

Srednja temperatura +17.9°, za 1.2° nad normalom.

Dunajska borza.

dne 3. julija t. l.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	80 gld. 40 kr.
Srebrna renta	81 „ 40 „
Zlata renta	102 „ 50 „
5% marcna renta	95 „ 70 „
Akcije narodne banke	852 „ — „
Kreditne akcije	299 „ 40 „
London	121 „ 80 „
Srebro	— „ — „
Napol.	67 ¹ / ₂ „ — „
C. kr. cekim.	77 „ — „
Nemške marke	59 „ 55 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 124 „ — „
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld. 168 „ — „
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	102 „ 45 „
Ogrska zlata renta 6%	121 „ 95 „
„ „ 4%	91 „ 10 „
„ „ 5%	87 „ 20 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ 50 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115 „ 75 „
Zemlj. obč. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi.	121 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107 „ 40 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ 75 „
Kreditne srečke	100 gld. 174 „ 75 „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 75 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 107 „ 75 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	216 „ 50 „

„NARODNA TISKARNA“
V Ljubljani
priporočila po nizki ceni
slovensko-nemške in nemške
VOŽNE LISTE

Od visoke vlade Njeg. Veličanstva
švedskega kralja
privilegirani dr. Fr. Lengiel-ov
Brezov balzam.

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrtva njeno debljo, je od pamtveka znan kot najizvrstnejše lepotilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek. Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan nezatne luskine od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda.

Ta balzam zgleda na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. Cena vrču z navodom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-ji, lekarnarji; glavna zaloga na Dunaji pri W. Henn-u. (231—2)

Zahvala.
Za mnogo dokazov srčnega sočutja ob priliki smrti našega preljubljenega in nepozabljivega sinčka
OTONA,
in tudi za darovane lepe vence in spremljevanje h kraju počitka izrečeta iskreno zahvalo
(426) **Alojzij in Jospina Gregorin.**

Izgubila se je
sivočrna doga z mednim ovratnikom, ki čuje na ime „Satan“. Odda naj se v hotelu „Pri Slonu“ v Ljubljani. (424—2)

Vsak dan sveži ržen kruh
dobi se pri (420—2)
Mariji Omahen,
na Starem trgu št. 12 in v Florijanskih ulicah št. 12.

V vseh strokah trgovstva izobražen mlad mož želi v kakem trgu na Dolenjskem ali na Spodnjem Štajerskem kupiti ali vzeti v najem
prodajalnico z mešanim blagom
pod jako zmernimi pogoji. — Blagovoljne ponudbe na upravnishstvo tega lista. (419—2)

Trakulje
(ploščnato glisto) preženo
dr. Bloch na Dunaji,
Praterstrasse 42, tudi pisмено. (90—11)

Št. 8523. (425—1)
Razpis službe.

Za občine Kanalskega sodnijskega okraja je oproštena služba občinskega zdravnika, ki mora zraven tega tudi kirurg in porodni pomočnik biti. Združeno je s to službo letno plačilo 600 gld. av. v. in posebnimi zaslužki za obhajanje občin, kateri se bodo uredili pri službeni pogodbi, napravljeni za tri leta, začeni s 1. oktobrom 1884. Plačilo je namenjeno za brezplačno zdravljenje ubozih gori omenjenega okraja. Prosilci naj uložé svoje prošnje pri podpisanim uradu do **15. avgusta t. l.** V prošnjah imajo dokazati, da so zadobili od katerega avstrijskega vseučilišča diplom zdravnika, kirurga in porodnega pomočnika (oziroma diplom občnega zdravilstva), svojo starost, dosedanje službovanje in pa znanje slovenskega jezika.

C. kr. okrajno glavarstvo v Gorici,
dné 1. julija 1884

Št. 459. (423—2)
Javna dražba.

V c. kr. gozdnem okraju Lokva (Trnovski gozd) se bode
dné 8. julija 1884 ob 9. uri dopoldne
na javnej dražbi oddajalo izdelovanje 2620 metrov dolge gozdne ceste.
Delo je cenjeno na 7700 gld. in si lahko ogleda vsakdo natančen načrt, proračun stroškov ter dražbene pogoje v pisarni c. kr. gozdnega oskrbnika na Lokvah.
Porokščine se ne zahteva, a podvzetniku se bode od vsacega predplačila do konečnega obračuna tretjina zaslužka odtegnila.
C. kr. gozdno oskrbnishstvo na Lokvah,
dné 29. junija 1884.